

ตอนที่ ๓๗

อวสานเกาะร้าง

พวกเด็ก ๆ เชื่อในคำทำนาย ที่เทพแห่งลิง
สร้างนิมิตไว้ให้ ว่าเกาะนี้จะถูกล้างด้วย
แผ่นดินไหวและน้ำท่วม พวกเขาไม่มีเวลาจะลี้ภัย
เล่นอีกต่อไปแล้ว ... คีนนี่ สังข์ เรียกพวกเพื่อนๆ
มาประชุมกันอย่างเป็นทางการ ที่หน้ากองไฟ
ใกล้ๆ ยานของพวกเขา เตรียมแผนรับมือกับ
สถานการณ์ ซึ่งไม่รู้ว่าจะเกิดขึ้นเมื่อใด อาจจะ
เร็วๆ นี้ก็ได้ เพื่อรักษาชีวิตให้รอด และออกจาก
เกาะนี้ไปให้ได้ พวกเขามีภารกิจสำคัญรออยู่

“ข้อที่หนึ่ง พวกเราจะยังรักษาตำแหน่งเดิม
คือ สินสมุทรกับเรา เป็นคนบังคับเครื่องนี้ แขนก
จัดอาหารและน้ำ เป็นหน้าที่ของเคื้อยกับโสนน้อย
อ้อ! ลืมไป เคื้อยเป็นหมอบประจำเครื่องด้วย ส่วน
สาครคุแลอาวูธและอำนวยความสะดวกทั่วไป”

“ข้อที่สอง เราจะต้องสะสมน้ำจืด อาวูธ ยา
สมุนไพร และสิ่งของที่จำเป็น พอที่จะอยู่ในทะเล
ได้นานมากกว่าหนึ่งเดือน เพราะเราไม่รู้ว่าจะ
ข้างหน้าจะมีแผ่นดินไหวให้เราไปถึงหรือไม่ หรือนาน
แค่ไหน”

“ตกลง เราจะใช้จานบิน แทนเรือไหม?”

โสนน้อย ถาม

“ก็อย่างที่บอก เรือดำน้ำ ยังทำด้วยเหล็ก ใต้น้ำก็อาจจะลอยได้ แต่ถ้าลอยไม่ได้ เราก็ตายพร้อมกันที่นี่ เพราะเราไม่มีทางจะไปกู้เรือของเราได้ ”
สังข์ ให้คำตอบแบบไม่เกรงใจ

“ถ้าเกิดมันลอยน้ำได้จริงๆ แต่ไม่มีแรงหมุนใบพัด พวกเราจะทำยังไง ไม่ติดอยู่กลางทะเลเป็นเดือนเลยหรือ?” สุคตสาร ยังเป็นกังวล

“นั่นสิ ลืมนึกถึงเรื่องนี้ไป” ดินสมุทร พุด

“ถ้างั้น เราต้องสร้างใบเรือรับลมทะเลแทน”

“หมายความว่า เราจะกลับไปเรือสำเภา แล้วชนทุกอย่างที่ใช้ได้ เอามาทำใบเรือ”

“ฉลาดเหมือนกันนี่ น้องเรา”

“ขอให้เราย้ายที่นอน จากริมหาดมาบนนี้”
เค็ย เสนอ

“ก็ดีเหมือนกัน จะได้จัดเวรยามนั่งเฝ้าบนนั้น เพื่อดูน้ำทะเลด้วย” สุคตสาร ชี้ขึ้นไปข้างบนภูผา

“สรุปนะ ปฏิบัติการทั้งหมด ใครมีตำแหน่งงานอะไร รับผิดชอบงานของตัวเอง แต่ให้เพื่อนๆ

เป็นลูกมือ และเพื่อนๆ ที่ไปช่วยงานในฐานะ
ลูกมือ เสนอความคิดเห็นได้ แต่อย่าตัดสินใจหรือ
ออกคำสั่ง ในตำแหน่งงานที่ตัวเองไม่ได้รับผิดชอบ
ต้องให้เจ้าของตำแหน่งเป็นคนสั่ง เข้าใจกันดีแล้ว
นะ ใครมีคำถามอะไรอีกไหม?”

“แต่ถ้าหัวหน้าตำแหน่งไม่สบาย หรือนั่งหลับ
หรือกำลังง่วงอ่ะจะให้ทำยังไง?” สุกศาครถาม แต่
เพื่อนๆ กลับฮาทั้งวง

วันรุ่งขึ้น พวกเด็กๆ ช่วยกันทำงานตามที่
ได้รับมอบหมาย และสำคัญก่อนหลัง เริ่มจาก
ช่วยกันไปหาอาหารสด ปลา พืชสมุนไพร ส่งต่อ
ให้เคี้ยวกับไสนน้อยจัดการต่อ อีกพวกช่วยกันตัด
ไม้ไผ่ ส่งหน้าที่ให้สุกศากร ทำลูกดอก

ส่วนการกู้เรือ ทุกคนจะพากันลงเรือเล็กไปชน
เขาถึงสำหรับใส่น้ำจืด ฝ่าใบสำหรับทำใบเรือ และ
เชือก รวมทั้งอุปกรณ์เครื่องมือต่างๆ งานนี้
ค่อนข้างหนัก งานเดียวเลยเวลาไป ๓ วัน

เสากรโดงเรือถูกทำขึ้นอย่างง่ายๆ บนตัว
งานบิน ถังน้ำจืดที่มีคังไม่พอ พวกเขาจึงใช้ชุด
เสื้อผ้าของมนุษย์ต่างดาว ใส่น้ำลงไปแทน มีน้ำจืด
กินไปอีกนาน งานสุดท้ายของพวกเขา คือช่วยกัน

ทำบันไดลงจากพื้นข้างล่างขึ้นไปบนยอดภูเขา และการเคี้ยวน้ำมันมะพร้าวและน้ำมันปลา เพื่อให้ ความอบอุ่นและแสงไฟในยามจำเป็น

หลังจากพักผ่อน ดึงซ้กับสินสมุทร เรียนรู้วิถีที่ จะบังคับยาน เมื่ออยู่บนผิวน้ำหรือในน้ำ มันยาก กว่าควบคุมเรือดำกายนต์หลายเท่า เพราะเขาไม่ มีความรู้อะไรเลย ทุกอย่างทำไปตามความรู้สึก และการคาดเดาทั้งสิ้น มันจะดำเรือหรือล้มเหลว ขึ้นอยู่กับโชคว่าเขาผิดหรือถูก

หลังจากเตรียมการมาหลายวัน ก็ยังไม่มี เหตุการณ์ใดๆ เกิดขึ้นตามคำทำนาย คืบนี้ พระจันทร์ขึ้นช้า พวกเด็กๆ พากันโต้เชือก บันไดลงขึ้นมานั่งกันข้างบน พวกเขาออกองไฟนั่ง ชมดาวและทิวทัศน์ ท้องฟ้าค่ำคืนนี้ดูสวยงามมาก ตอนหัวค่ำมองเห็นดาวเต็มท้องฟ้า ราวกับมีการ ชุมนุมอวดความงามกันของพวกเขาเหล่าเทพ แต่ใน อีกไม่กี่ชั่วโมงต่อจากนี้ ดวงจันทร์เดี่ยวก็จะโผล่ ตามมา คงเป็นเทพอีกองค์หนึ่งที่ชอบริษยาพวก เทพทั้งหลาย โดยคิดว่าแสงจันทร์เดี่ยวอันน้อยนิด จะบดบังความงามของหมู่ดาวได้ ซึ่งเหล่าเทพ ทั้งหลายก็ไม่ถือสาเทพผู้ริษยา เพราะเหล่าเทพ

ทั้งหลายก็คงอึดหน้ากันพอแล้ว กับการรอดโฉม
โซว์รัศมีมีความงามกันมาตั้งแต่หัวค่ำ

พวกเด็ก ๆ นอนมองดูดาวบนท้องฟ้า เคี้ยว
นอนซ้าง ๆ ลังซี่ และหันไปมองสังข์บ่อย ๆ คิด
อะไรเพลิน ๆ เกี่ยวกับตัวเขา หลายวันมานี้ ลังซี่ดู
แข็งแรงและเอาใจใส่พวกเพื่อน ๆ มาตลอด และคืน
นี้ ก็เขาอีกนั่นแหละที่มีความคิดประหลาด ชวนกัน
ขึ้นมาบนนี้ คืนนี้ เป็นคืนที่เธอมีความสุขมาก และ
เป็นความรู้สึกสุขที่ซ่อนลึกอยู่ในใจ บอกไม่ถูก
เหมือนกันว่ามันเป็นอย่างไร แต่อยากให้คืนนี้มัน
ยาวนานกว่าคืนก่อน ๆ

“สังข์ ช่วยเล่านิทานให้ฟังหน่อยซิ” เคี้ยว
ขอร้อง “เรื่องอะไรก็ได้”

“พวกเราที่โต ๆ กันแล้ว ยังจะชอบฟังนิทาน
กันอีกหรือ?”

“ใครบอก เรายังเป็นเด็กกันอยู่นะ” เคี้ยว ยิ้ม
อาย ๆ พร้อมกับเอามือผลักสังข์เบา ๆ

“เอาเรื่องเกี่ยวกับดาวกับเดือน ... เออ!
เรื่องกบกินเดือน ก็ได้”

“ไม่มีหรอก กบกินเดือน มีแต่ราหูอมจันทร์”
สุดสาคร แย้งอีก

“มันก็เรื่องเดียวกันแหละน่า” สังข์ตัดบท แล้ว
ชี้ไปที่กลุ่มดาวลูกไก่ ที่อยู่ทางทิศตะวันออก

“เห็นดาวลูกไก่นั้นไหม เมื่อก่อนมันก็เป็นไก่
แต่มันถูกลูกเขยเจ้าเมือง เกณฑ์ให้ไปรบกับเดือน
ซึ่งมาลักเอายาวิเศษไปให้พระอินทร์ แต่ไก่อรบแพ้
ตายไปก็เลยไปเกิดเป็นดาวลูกไก่

“สังข์ มั้วรีเปล่าเนีย” โสณน้อย แย้ง คิดว่า
สังข์เล่าผิด “ดาวลูกไก่ ก็มาจากลูกไก่เจ็ดตัว ที่
กระโดดเข้ากองไฟตาย เพราะเสียใจ ที่แม่ของมัน
ถูกตากับยาย จับไปแกงใส่บาตรพระ”

“เอาเหอะน่า ฟังต่อ นั้นมันลูกไก่คนละคอก
กับไก่ตัวที่กำลังเล่า ...” สังข์แก้ตัวอีกตามเคย

“นั้นดาวหมี เมื่อก่อนมันก็เป็นหมี แต่ถูก
ลูกเขยเจ้าเมืองเกณฑ์ให้ไปรบกับเดือน แล้วก็แพ้
ตายไปเกิดเป็นดาวหมี นั้นดาวข้าง ตรงทิศเหนือ
นั้น เมื่อก่อนมันก็เป็นข้าง แต่ถูกลูกเขยเจ้าเมือง
เกณฑ์ให้ไปรบกับเดือน แล้วก็แพ้ก็ไปเกิดเป็น
ดาวข้าง นั้นดาวเต่า –”

“เมื่อก่อนก็เป็นเต่า” เค็ดยพูดสอดขึ้น
ล้อเลียน สังข์ “ถูกเกณฑ์ให้ไปรบกับเดือน แล้ว
แพ้เดือนอีก มันมีสัตว์เกือบทุกชนิดเลยนะ ที่ถูก

เกณฑ์ไปรบ ประเดี๋ยวก็ยื้อเยี้ยเต็มท้องฟ้าหรรอก
ไม่เอาหน้า ลังซ์ เล่าให้เป็นเรื่องซี”

“อ้าว! ก็ได้ ... ลูกเขยเจ้าเมืองใช้ใครไปรบก็
แพ้เดือน ที่นี้ใช้กบไปรบมั่ง แต่กบถูกสัตว์นักรบ
อื่นๆ รังเกียจ ไม่ให้เกิดไปเป็นดาวบนฟ้าร่วมกับ
พวกเขา เพราะรูปร่างน่าเกลียดและเสียงไม่น่าฟัง
ก็เลยยุและช่วยให้กบรบกับเดือน โดยเอาปากขอ
งกบอมเดือนไว้ ชนะบ้างแพ้บ้าง แต่ไม่ตาย จึงไม่
ต้องไปเกิดเป็นดาวกบไง ตั้งแต่นั้นมา คนก็เลย
เรียกกบกินเดือน และก็ไม่มีดาวกบ”

สองพี่น้อง ลินสมุทร สุคตสาคร รู้ลี้กง่วงนอน
จึงขอลงไปนอนข้างล่าง คงเหลือลังซ์ เคี้ยว และ
โสนน้อย ที่นอนนอนข้างบนนี้

ฟ้าสว่างแล้ว แต่บรรยากาศกลับหมุกหมัวไป
ด้วยเมฆ เสียงฟ้าร้องคำรามมาแต่ไกล ลังซ์ เคี้ยว
กับ โสนน้อย ยังคงนอนหลับสบายภายใต้ผ้าห่ม
จนกระทั่งเมื่อดAWNเริ่มหล่นลงมา ปลุกให้พวกเขา
ตื่นขึ้น ลังซ์ รู้ลี้กงแปลกใจ ทำไมบรรยากาศ
เปลี่ยนแปลงเร็ว เมื่อคืนท้องฟ้ายังสดใสไม่มีเมฆ
แต่ผ่านไปแค่ครึ่งคืน เมฆมันมาจากไหนกันนี้ ฝน
ยังคงตกเปาะเปาะไม่แรง แต่ลมพัดแรงขึ้น

“พวกเธอสองคน รีบลงไปข้างล่างก่อน” ดังซี้บอก แต่เค็ยก็อดเป็นห่วงไม่ได้

“แล้วเธอล่ะ”

“เราจะเฝ้าดูทะเลอยู่บนนี้”

เค็ย โสณน้อย เริ่มเข้าใจสถานการณ์ รีบลงไปข้างล่าง ฝนที่ตกลงมาสักครู่ก็หยุด ลมที่พัดก็เกือบหยุดสงบนิ่ง ดังซี้รู้สึกว่บรรยากาศรอบตัวตอนนี้ คล้ายๆ กับภาพปริศนาของลิงเผือก เมื่อหลายวันก่อน เขาใช้กล้องส่องลงไปทะเล น้ำทะเลก็ยังดูปกติ ไม่ได้ลดลงเหมือนวันนั้น แต่รู้สึกได้ว่ามีแรงสั่นสะเทือนน้อยๆ ที่พื้นหิน

“ดังซี้ ข้างบนเป็นไงบ้าง” เสียง ลินสมุทร ตะโกน “ข้างล่าง พื้นดินมันสั่นๆ”

ดังซี้ ส่องกล้องไปที่อีกด้านหนึ่งของเกาะ มองเห็นต้นไม้สั่นไหวเป็นทาง นกบินว่อน เสียงดังร้องเจี๊ยกจากมาแต่ไกล

“งู! งู! มันมาจากไหนเนี่ย” เสียงของโสณน้อย ตะโกนมาจากข้างล่าง

งูทั้งเล็กและใหญ่ กำลังเลื้อยออกมาจากที่ต่างๆ จากรูถ้ำ “พวกเรา รีบเข้าไปในยานก่อน

เร็ว!” ลินสมุทรตะโกนดัง แผ่นดินยังสั่นไหวอยู่
สุดสาคร เอาหูแนบกับพื้นถ้ำ ได้ยินเสียง แคว่ก! ๆ
ๆ คล้ายมีคนเอาผ้ามาฉีกเด่น สดับกับเสียง คืด!
ๆ เหมือนรถไฟกำลังวิ่ง คิดว่านี่เป็นเหตุร้ายแน่ๆ
จึงตะโกนขึ้นไป

“สังข์ รีบลงมาเถอะ”

สังข์ยังรีรอ มองขึ้นไปบนท้องฟ้า เมฆก่อตัว
คำหนาเป็นรูปกะโหลกศีรษะของปีศาจ มีประกาย
ฟ้าแลบที่ดวงตาของมัน เมื่อดูจากกล้อง มองเห็น
น้ำทะเลฝั่งหนึ่ง ค่อยๆ ลดระดับต่ำลงไป จนเป็น
น้ำตก มันเกิดขึ้นและได้ระดับใกล้เข้ามาที่เกาะนี้

คำทำนายเป็นจริงแล้ว!

ที่ชายฝั่งตรงข้าม น้ำทะเลหดหายไปไม่มีแม้แต่
หยดเดียว เห็นแต่แผ่นดินท้องทะเลเว้งว่างว่าง
เปล่า ส่วนอีกด้านหนึ่งของเกาะ ทะเลน้ำตกก็ใกล้
เข้ามาจนมองเห็นได้ตัวตาเปล่า เสียงกรืนๆ ของ
น้ำกลับบมาอีกครั้ง พายุฝนเทกระหน่ำลงมาอย่าง
หนัก สังข์รีบไปที่บันไดลง ลงไปข้างล่าง ภาพ
สุดท้ายที่เห็นก็คือ มวลน้ำทะเลก้อนยักษ์กำลังพุ่ง
ตรงมาที่เกาะนี้

สินสมุทร ยืนรอเขาอยู่ข้างล่าง “สังข์ เร็วๆ
หน่อยสิ”

สังข์ไต่บันลงมาได้เพียงครึ่งทาง เชือกบันได
โยกโอนเอนไปมา เพราะแรงลั่นสะเทือน จนเกาะ
ไม่อยู่ สังข์ร่วงลงมา สินสมุทรตกใจมาก ตะโกน
เรียก แต่โชคคิที่เขาเกาะเชือกไว้ได้ทัน ก้นกระแทก
กับกองหินเหมือนหล่นจากเก้าอี้ แต่ไม่เป็นอะไร
สังข์หันไปมองข้างบน มวลน้ำจากทุกทิศ กำลัง
ท่วมโถมลงมา พร้อมๆ กับแรงลั่นสะเทือนของ
ภูเขา ทำให้ลุกยืนลำบาก โชคคิที่ถ้ำมันแกร่ง
พอที่จะไม่แตกเป็นเสี่ยงๆ ในตอนนี้

สังข์กับสินสมุทรเปิดประตูได้ทันเวลา หลังเข้า
ไปในยาน รอดพ้นจากมวลน้ำได้อย่างหวุดหวิด

ยานเหล็กเคี้ยวไปตามแรงกระแทกของน้ำ
ทะเล ที่ถาโถมเข้ามาจากข้างบน ตอนนี้ มัน
กลายเป็นเรือค้ำน้ำไปแล้ว พวกเด็กๆ พยายามยึด
วัตถุที่ตรึงอยู่กับที่ไว้ให้มั่น เพื่อรับแรงกระแทก ชั่ว
แค่นี้ก็อึดใจ พวกเขามองอะไรไม่เห็นแล้ว
นอกจากน้ำที่ไหลปั่นป่วนและผนังหินที่ยานเหล็ก
เซไปกระแทก

รอบๆ ตัวยานตอนนี้ มีแต่น้ำทะเล แรง
กระแทกเบาลง ยานยังส่ายไปมาไม่หยุด มันกำลัง
ลอยขึ้นไปข้างบน จนหลุดพ้นจากปากถ้ำ

พวกเขาไม่รู้หรือกว่า เหตุการณ์ข้างนอกนั้น
มันเป็นอย่างไร ถ้ำได้ออกมาเห็นภาพในตอนนี้
พวกเขาคงจะช็อกตาค้างแน่ๆ เพราะยานของ
พวกเขา บัดนี้ได้กลายเป็นเรือเหล็ก ลอยเคว้าง
คว้างห่างจากเกาะร้างออกไป ทิ้งร่องรอยของ
แผ่นดินบนเกาะยุบหายไปในทะเล คงเห็นแต่ผิวน้ำ
ทะเลหมุ่นวนอยู่บริเวณนั้น พร้อมด้วยพายุฝนและ
ฟ้าแลบเป็นระยะ

เมื่อทุกอย่างสงบลง เรือเหล็กของพวกเขา
หรืออดีตก็คือจานบินของมนุษย์ต่างดาว ก็โผล่พ้น
น้ำ มันจมอยู่ในน้ำสามส่วน อีกส่วนหนึ่ง โผล่
ขึ้นมาเหนือน้ำ แต่คลื่นทะเลยังสูงอยู่ พวกเขามอง
ทะลุผ่านกระจกหน้าปัด เห็นระดับผิวน้ำทะเลไม่
ถนัดนัก เหมือนดูจากกล้องของเรือดำน้ำ ที่กำลัง
ลาดตระเวนบนผิวน้ำ

พวกเพื่อนๆ พากันหัวเราะดีใจ ที่รอดพ้นจาก
มหันตภัยครั้งนี้ออกมาได้

ทุกคนเข้าประจำที่ ลินสมุทรกับสังข์ นั่งที่
เก้าอี้บริเวณแผงควบคุมเครื่อง หลอดไฟกลมที่บน
แผงควบคุมยังคงกระพริบอยู่ ลินสมุทรรู้สึกแปลก
ใจ ที่ปุ่มขับเคลื่อนมันทำงานเองอัตโนมัติ ทั้งๆ ที่
ก่อนหน้านี้มันแทบไม่ตอบสนองอะไรเลย สังข์
คาดเดาเอาว่า

“มันยังไม่โดนน้ำ มันก็เลยไม่ทำงาน พวกเรา
โชคดีนะ ที่มีไฟสำรองไว้ใช้งาน เราคงไม่ต้องพึ่งใบ
เรือแล้วละ ป่านนี้ ทั้งเสากระโดงเรือทั้งใบเรือ มัน
พังลอยไปกับน้ำหมดแล้ว”

“รู้อย่างนี้ ไม่ต้องเสียเวลาทำกระโดงเรือให้
เมื่อย” ลินสมุทร บ่นและส่ายหน้า

“แต่ถ้า ไฟสำรองหมดล่ะ เราจะทำยังไง?”
โศกน้อย ยังเป็นกังวล

“ไม่ต้องห่วงหรอกน่า โน่น!” สุคตสาร ขึ้นไปที่
ห้องเก็บของด้านหลังของเรือเหล็ก “เราเตรียมไว้
แล้ว เมื่อมันขึ้นก็ยกทำงาน”

“ฉลาดจริงนะ น้องเรา” ลินสมุทร ยิ้มแล้วพูด
พึมพำในใจ สังข์ ยิ้มและพยักหน้าเห็นด้วย

“เราจะไปทางไหนกันดี?” สังข์ถาม ต้นหนเรือ
ถ้าเกายนต์

“ไปทิศตะวันตก”

“แนใจนะ”

“เคาเอา”

การเดินทางครั้งนี้ ยังไม่จบ อุปสรรคที่พวก
เขาจะต้องฟันฝ่าต่อไป ยังมีอีกมากมาย ขอคุณ
ที่พวกเขายังไม่ท้อถอย เพราะไม่เช่นนั้น เรื่องราว
ต่อจากนี้ไป ก็จะไม่มันส์ทึ่งใจให้อ่าน พวกเขา
จะต้องเติบโตเป็นผู้ใหญ่ พบกับคนรัก เผชิญกับ
ศัตรู ต่อสู้กับความผิดหวัง เรื่องราวชีวิตของเด็ก
ทั้ง ๕ คน ยังรอการบันทึกสู่บรรณพิภพของ
อักษร แน่นอน พวกเขาคนใดคนหนึ่ง หรือทั้งหมด
อาจจะยังไม่ตาย หรือบางคนจะต้องตายจากกันไป
ไม่มีใครรู้ได้ เพราะนั่นคือลิขิตสวรรค์

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๔๐ เสดย

(บทที่ ๑๒ นครพันธุรัฐ เมืองคนทาส

ภาคที่ ๒ ฝ่าอุปสรรค เพื่อรักและอิสรภาพ)

กลับไปที่ เว็บบุ๊มซัน คนคิดดี

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>